

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 28/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Green Art a. s., Hradská 60/A, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Martin Timcsák, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 7/2017 a jeho uznesením z 27. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Green Art a. s. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Green Art a. s., Hradská 60/A, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 7/2017 a jeho uznesením z 27. júna 2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava II rozhodol rozsudkom zo 17. februára 2015 v konaní sp. zn. 42 Cb 167/2014, ktorým zaviazal sťažovateľku na zaplatenie sumy 23 657,34 € s príslušenstvom. Proti označenému rozsudku sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) tak, že ho uznesením sp. zn. 2 Cob 101/2015 z 27. januára 2016 odmietol. Sťažovateľka proti označenému uzneseniu krajského súdu podala dovolanie 21. marca 2016, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že jej dovolaniu vyhovel, dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje, že *„Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 16.6.2016, sp. zn. 36R/2/2016 začal reštrukturalizačné konanie sťažovateľa. Následne dňa 1.7.2016 Krajský súd Trnava uznesením sp. zn. 36R/2/2016 povolil reštrukturalizáciu sťažovateľa... Dňa 13.01.2017 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené uznesenie Okresného súdu Trnava, ktorým tento súd potvrdil reštrukturalizačný plán žalovaného a reštrukturalizáciu žalovaného skončil.“*. Sťažovateľka s poukazom na uvedené namieta, že najvyšší súd pochybil, keď po skončení reštrukturalizácie vydal napadnuté uznesenie, pretože *„zverejnením uznesenia o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania a zastavujú sa konania prerušené podľa § 118 ods. 4“* zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľka je preto presvedčená o tom, že postupom najvyššieho súdu v označenom dovolacom konaní a jeho napadnutým uznesením došlo k porušeniu jej označeného základného práva na súdnu ochranu.

4. Vychádzajúc z argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom

pod sp. zn. 3 Obdo 7/2017 a jeho napadnutým uznesením, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd zistil, že krajský súd po vrátení veci dovolacím súdom rozhodol uznesením sp. zn. 2 Cob 163/2017 zo 6. septembra 2017, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 42 Cb 167/2014 z 20. januára 2015. V odôvodnení svojho označeného uznesenia konštatoval skutočnosti uvádzané sťažovateľkou, a to, že prebehlo reštrukturalizačné konanie sťažovateľky, preto ex lege došlo k zastaveniu konania 13. januára 2017. Zároveň konštatoval, že k zastaveniu konania došlo po rozhodnutí súdom prvej inštancie a zastavenie sa týka celého konania. Odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil, pretože bol toho názoru, že takýto postup je v súlade s čl. 4 Civilného sporového poriadku a zodpovedá rozumnému usporiadaniu procesných vzťahov. Označené uznesenie

krajského súdu uznesením sp. zn. 2 Cob 163/2017 zo 6. septembra 2017 bolo doručené právnenému zástupcovi sťažovateľky 31. októbra 2017 a nadobudlo právoplatnosť 6. novembra 2017.

9. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (účinnom do 30. júna 2016, m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Rovnako v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

10. Z uvedeného vyplýva, že ústavnou kompetenciou ústavného súdu nemôže byť zmena alebo náprava prípadného, či už namietaného alebo skutočného pochybenia všeobecných súdov v dosiaľ neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný posúdiť, či konanie ako celok a jeho výsledok po právoplatnom skončení veci obstoja z komplexného hľadiska v ústavnoprávnej rovine. Každý iný postup by neprípustne rozširoval jeho kompetencie a vo svojich dôsledkoch z neho robil ďalšiu súdnu inštanciu, ktorá by bola mimoriadna okrem iného aj tým, že by mohla zasahovať do dosiaľ prebiehajúcich konaní (obdobne IV. ÚS 233/2011).

11. Ústavný súd s poukazom na zistenia uvedené v bode 8 tohto rozhodnutia konštatuje, že krajský súd svojím uznesením sp. zn. 2 Cob 163/2017 zo 6. septembra 2017 odstránil pochybenie najvyššieho súdu ešte pred podaním tejto sťažnosti, pričom v čase rozhodovania o sťažnosti sťažovateľky je jej vec právoplatne skončená.

12. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Keďže samotným napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k nenapraviteľnému zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a namietané pochybenie najvyššieho súdu bolo napravené uznesením krajského súdu, pričom vec sťažovateľky je v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončená, ústavný súd jej sťažnosť odmietol v rámci predbežného prerokovania sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ostatnými v nej uplatnenými návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2018